

samém nesouhlasily s výnosem skutečným a kde tedy skutečný přírůstek neodpovídal onomu přírůstku, který by měl býti podle bonity katastrálně upravené, jak jest v důvodech rozhodnutí uvedeno. Rovněž stanovení zakmenení porostů a pravidelné mezitěžby podle § 16 cit. vlád. nař. spadá do znaleckého zjištění a posudku. Podle §§ 3 a 5 cit. vlád. nař. ve znění vlád. nař. čís. 296/22 sb. z. a n. jest provéstí srážky z ceny převzatého majetku, jestliže jsou zde zvláštní okolnosti, jež cenu majetku podstatně snižují a nesmějí tyto srážky při lesním majetku překročiti 10%. Soudy mohou zkoumati jen, zdali tato mez nebyla překročena a zda-li zjištěné okolnosti srážku odůvodňují (rozh. čís. 6380). Státní pozemkový úřad stanovil u revíru S. srážku 10% a tedy nepřekročil nejvyšší přípustnou mez. Co jest pokládati za okolnosti, jež cenu majetku podstatně snižují, jest uvedeno v § 5 vlád. nař. čís. 53/21 sb. z. a n. jen příkladmo a jest zajisté za takové okolnosti pokládati znalci Státního pozemkového úřadu zjištěné značné procento pařezin i mrazové škody na porostech a výstavkách. Z uvedeného je viděti, že jde jednak o skutková zjištění, jednak o volně uvažování, jež Státní pozemkový úřad učinil na základě šetření svými znalci, soud však nemůže přezkoumávati správnost skutkového zjištění ani správnost volné úvahy znalců Státního pozemkového úřadu (rozh. čís. 4977, 6380, 7800 sb. n. s.). Stěžovatelé jsou zásadního mylného názoru, že soud smí přezkoumávati správnost odhadu odborníků Státního pozemkového úřadu znalci soudními. To je omyl, neboť zákon (§ 43 náhr. zák.) svěříl stanovení přejímací ceny Státnímu pozemkovému úřadu, tedy úřadu správnímu, a nikoli soudům, a mohl by tedy soud, zjiště porušení předpisů §§ 42 až 45 náhr. zák., nebo předpisů vlád. nař. čís. 53/21 a čís. 296/22 sb. z. a n., nanejvýš rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o přejímací ceně zrušiti a jemu nové rozhodnutí uložit, nikdy však by nesměl provéstí sám přezkum odhadu soudními znalci (rozh. čís. 6189, 7800 sb. n. s.). Nelze souhlasiti s názorem stěžovatelů, že stanovení přejímací ceny předpokládá již skutečné převzetí zabraných pozemků. Zákon sice mluví o přejímací ceně za »převzatý« majetek (§§ 41 a 44 náhr. zák.) a o ocenění »převzatých« nemovitostí (§ 43 náhr. zák.), avšak chtěti z toho dovozovati, že přejímací cena má býti určena teprve po převzetí, nebylo by správné, ježto nelze seznati, proč by nemohla býti určena i předem, ovšem k určitému budoucímu dni převzetí potud, pokud na tom závisí výše přejímání ceny, jež se řídí právě stavem, v jakém se nemovitosti přejímají (§ 43 náhr. zák.); vždyť zákon náhradový sám mluví v § 47 odst. 2 o »skutečném« převzetí, čímž patrně chce naznačiti, že užívá výrazu »převzetí« i v nevlastním smyslu (rozh. čís. 6159 sb. n. s.).

Čís. 14648.

Vede-li se exekuce na nárok na vydání hmotných věcí (§ 325 a násl. ex. ř.), jest exekučním soudem soud uvedený v § 18 odst. 3 ex. ř.

(Rozh. ze dne 25. října 1935, Nd II 129/35.)

V záporném kompetenčním konfliktu mezi okresním soudem v P. (Čechy) a okresním soudem v K. (Morava) o tom, který z nich je povolan zakročiti jako soud exekuční v navržené exekuci na nárok povinného na vydání věci (lokomobily) proti firmě Ig. L. rozhodl nejvyšší soud, že exekučním soudem je okresní soud v P.

Důvody :

V exekučním řádu není zvláštního ustanovení o tom, který soud má zakročiti jako soud exekuční při exekuci, jejímž předmětem je nárok na vydání hmotných věcí (§§ 325 a násl. ex. ř.). Platí proto všeobecný předpis § 18 ex. ř. o příslušnosti exekučního soudu. Slovem »pohledávky« v § 18 čís. 3 ex. ř. rozumějí se nejen pohledávky peněžité nýbrž pohledávky v širším slova smyslu, tudíž i nároky podle § 325 ex. ř. Je proto v exekuci shora uvedené povolán zakročiti jako soud exekuční okresní soud v P., v jehož obvodu mají dlužníci podle spisu své bydliště.

Čís. 14649.

Dlužník jest povinen z důvodu prodlení nahraditi věřiteli škodu přivoděnou poklesem smluvené cizí měny.

Jde-li o smlouvu mezi tuzemcem a cizincem, jest použití tuzemského práva i pro posouzení právních důsledků prodlení té které strany.

(Rozh. ze dne 25. října 1935, Rv II 781/33.)

Žalobkyně přednesla, že dodávala žalované (cizozemské firmě) zboží, které mělo býti podle ujednání zaplacen v anglických librách sterl. Žalovaná strana zůstala se zaplacením účtu ze dne 15. července 1931, splatného dne 14. srpna 1931, dále účtu ze dne 24. srpna 1931, splatného dne 15. září 1931 a ze dne 24. srpna 1931, splatného dne 23. září 1931 v průtahu, a zaplatila je teprve dne 5. října 1931. Ježto však v Anglii dne 21. září 1931 byla zrušena povinnost platiti zlatem a tím libra sterl. začla klesati, povstala žalující tím škoda, že obdržela anglické libry v nižší hodnotě, a náhradu této škody žalobou vymáhá. **Nižší soudy** žalobě vyhověly, **odvolací soud** z těchto důvodů: Jako nesprávné posouzení právní vytýká žalovaná, že nelze žalující přiznati kromě úroků z prodlení i náhradu škody další, která jí vznikla poklesem měny anglické a to tím méně, jelikož smluvena byla vyšší míra úroková než zákonná. Avšak úroky z prodlení jsou odškodněním za to, že věřitel do doby splatnosti nemohl používati dlužného kapitálu následkem nezaplacení se strany dlužníkovy, kdežto za další škodu mu ručí liknavý dlužník podle §§ 1295, 1323 obč. zák. (viz rozh. nejv. s. sb. n. s. čís. 576, 651, 1901, 2805, 3275, 4280, 7763). Na tom nemění nic, že smluveny byly vyšší úroky než zákonné, ani že strany k návrhu žalující se dohodly na placení v měně anglické, a je naprosto lhostejným, z jaké pohnutky si přála žalující placení v anglických librách. Na sporný případ jest použití práva tuzemského, ježto smlouva dodací, o níž běží, byla uzavřena v tuzemsku tím, že odvolatelka písemně sdělila se žalující stranou do M. O. (v našem státu), že přijímá